

„Aa, jeg har travlt. Jeg maa straks afsted.“

„Det er ikke til at udholde. Altid har du travlt. Farvel da! Kommer du i Aften?“

„Det gør jeg!“

Et nyt Kys og endnu et og „et lille et i Tilgift“ — som Per sagde.

„Blakken“ havde sat sig i Bevægelse, men de blev ved at holde hinanden i Hænderne, indtil de ligefrem reves fra hinanden. Saa atter „Farvel, Farvel“, og Viften, indtil Vognen forsvandt bag et Gaardhjørne.

— — Henimod Middagstid, efter at have tilbragt nogle Timer ude i Engene med sit Vinkelinstrument, kørte Per ind i Borup Præstegaard.

Pastor Fjaltring var hjemme og modtog ham i sit Studereværelse. Det var et stort, halvmørkt Rum, næsten en Sal, med kun to smaa Vinduer. Skønt der var en Del Møbler derinde, saae der paa Grund af Stuens Størrelse tomt ud. Ved Pillen mellem Vinduerne stod en Pult med en opslaaet Bog, og herfra traadte den besynderlige Huleboer ham imøde, saasnart han var kommen indenfor Døren.

Der var i Præstens Væsen den samme sære Blanding af Forlegenhed, Nysgerrighed og Selvfølelse, som havde slaaet Per allerede hin Dag i Kirken. Han blev staaende i nogle Skridts Afstand fra ham og hilste yderst høfligt men i Tavshed og med Hænderne bag paa Ryggen. Hvorvidt han genkendte ham eller ej, var det ikke let at blive klog paa. Da Per havde forestillet sig, gjorde Præsten en Haandbevægelse henimod Sofaen, tog selv Plads i en Armstol noget derfra og spurgte forretningsmæssigt, hvormed han kunde være ham til Tjeneste.

Per fremførte sine Spørgsmaal, der angik Uddybningen af nogle Grøfter i Præstegaardens Englod. Præsten svarede, at han i Grunden ikke havde Lov til paa egen Haand at træffe Bestemmelser om Embedsjorden; men da det her kun drejede sig om Ubetydeligheder, turde han vel nok paatage sig Ansaret. Kun vilde han bede om, der til mulig fremtidig Bevisførelse maatte blive udfærdiget en kort, skriftlig Fremstilling af de Ændringer der ønskedes foretage, hvilket Per beredvilligt lovede.

Den hele Forhandling stod ikke paa i mere end nogle faa Minutter og efterfulgtes af en længere Pavse. Præsten sad bøjet frem over sine sammenlagte Hænder og ventede aaben-